

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558227840/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Nok, nok om de latinske Dyder! – afbrød Kongen dem endelig – og tal Een ad Gangen, hvis jeg skal forstaae hvad I sige! Har hun kun en Hundrededeel af de Faldkommenheder, I der har opregnet, maa hun jo være ti Gange bedre, end en Engel i Himlen. Men sig mig nu hvorledes hun seer ud! Ikke sandt hun skæler lidt, har en Pukkel eller to paa Ryggen – nu kun herud med det! tal du først, Renert! lyver du, saa veed du, jeg holder Ord.«

»Allersomnaadigste Herre! – tog Renert Ordet – fritag mig for en Beskrivelse, som» – –

»Fritag os for en Beskrivelse«, stammede Albrecht efter.

»Hvad? – afbrød Kongen dem heftig – altsaa dog skeeløiet, pukkelrygget! –

»Det forbyde St. Augustin! – svarede Renert – saa maa hun være bleven det for nylig. For 6 Maaneder siden, da jeg uværdig havde den Ære at see hende, var hun deiligere, end den hellige Margarethas Billede i vor Kirke – men fritag os for en Beskrivelse, naadige Herre! som kunde opvække verdslige Tanker i vort Sind og lade os forglemme den himmelske Herlighed og Skjønhed for den jordiske.«

»Det var ogsaa min ringe Mening, eders Naade!« tilføiede Albrecht.

»Nu, det var dog vel, – sagde Kongen – hun er altsaa da hverken skjæv eller vanskabt; det være langt fra mig at friste Eder til verdslige Tanker; men sig mig kun, ligner dette Billede hende virkelig?«

»Unægtelig, eders Naade! – svarede Renert, som dog ingen Samvittighed gjorde sig af at betragte Billedet – men det ligner dog kun ligerviis som Demanterne i eders Krone ligne Himmelens Stjerner.«

»Ja saaledes ligner det, eders Naade!« tilføiede Albrecht, og tørrede Sveden af sin Pande.

»Saa gaar med Fred, I fromme ærlige Mænd! – endte Kongen nu Forhøret og klappede dem paa Skuldrene – naar jeg erfarer Sandheden af eders Udsagn, skal jeg kongelig belønne eders Sanddruhed; men hvad jeg har talt med Eder her er en Hemmelighed, for hvis Bevarelse I staae mig inde.«

»Med vore uværdige Hoveder, allersomnaadigste Herre!« svarede den Ene ordret efter den Anden, idet de gik baglænds ud af Døren og bukkede sig.

»Det var hendes Landsmand! – sagde Kongen betænkkelig – hvad om hun nu med al sin Skjønhed var ligesaa eenfoldig og kedsomme-